

Oláh Hilda és Boros Béla hivatásos néptáncosok is búcsút intenek az Udvarhely Táncműhelynek.

A színpadon és az életben is egy párban járnak, és jó velük beszélgetni, mert magánemberekként is harmóniát sugároznak. Hilda megfontoltsága kordában tartja Béla „csattogtatós”, örökmozgó természetét.

Csíkszeredában kezdték, Székelyudvarhelyen, az Udvarhely Táncműhelynél folytatták hivatásos néptáncos pályafutásukat. Öt év Táncműhely után úgy döntöttek, hogy, bár Székelyudvarhelyen maradnak, de nem a színpadon ropják, hanem a Gereben Néptáncgyűttesnél, táncoktatókként folytatják.

A táncos életről, a döntés mértékéről beszélgettünk.

Az udvarhelyiek sok előadáson megtapsoltak benneteket, de arról, hogy ki vagytok, honnan indultatok, nem sokat tudnak. Mielőtt a dolgok sűrűjébe vágnánk, arra kérlek, beszéljete az indulásról. Mikor köteleztétek el magatokat a tánc mellett?

Oláh Hilda: Gyermekként szülővárosomban, Sepsiszentgyörgyön kezdtem a néptáncot, és folytattam később a Plugor Sándor Művészeti Líceumban, ahol már balettot tanultam.

A középiskola után Bukarestben és Budapesten folytathattam volna, de mindkét főiskola túl messze volt, inkább valamelyik itthoni együttest szemeltem ki. A Háromszéknél nem volt hely, így kerültem 2004 áprilisában Csíkszeredába, a Hargita Nemzeti Székely Népi Együtteshez.

Boros Béla: Szülőfalumban, Csíkszentdomokoson kezdtem el járni a néptáncot, harmadikos koromban. Nagy szerencsém volt, mert egy nagyon hagyományőrző néptánc együttesnek lettem tagja, nagy táncosok között nőttek fel.

Kilencedikben Csíkszeredába kerültem, a Venczel József Faipari Iskolaközpontba. Itt nem volt sem időm, sem lehetőségem a továbbfejlődésre, nem volt táncsoportja az iskolának.

Kicsit el is távolodtam a mindennapos tánctól, de nem egészen, mert ha lehetőség adódott, felléptem az otthoniakkal. Mindig az volt az álmom, hogy egy hivatásos együttes tagja legyek. A Hargita együttes volt a legközelebb, érettségi után, 2000 őszén jelentkeztem és fel is vettek.

A Hargita Nemzeti Székely Népi Együtteshez nem csak a hivatásos néptáncos pályátok kezdete kötődik, de az egymásra találásokatok is. Hogy volt, mikor volt?

O. H: 2004-ben kerültem az együtteshez.

B. B: De igazából a 2005-ös Spanyolország-Portugália turnén találódtunk mi össze, s ez azóta is tart.

Hilda, te 4, Béla, te összesen 7 évet roptad a csíkiakkal. Melyik maradt számotokra a legkedvesebb előadás, amit akár most is szívesen újratáncolnátok?

O. H. – B. B: A Pakulárnóta.

B. B: Nem csak azért maradt kedves, mert Orza Călin, aki a kedvenc koreográfusom, táncosom volt, s akire felnézek ma is, rendezte, koreografálta, s nem is csak azért, mert én voltam a főszereplője, hanem mert igazi táncszínház volt.

A Hargitától már együtt jöttetek át 2007-ben az Udvarhely Táncműhelyhez, Székelyudvarhelyre. Miért váltatok meg a csíki együttestől?

O. H: Egyrészt, mert Orza Călint, akivel Csíkban együtt dolgoztunk, már nem akarták tovább szerződtetni. Másrészt pedig, mert akkor a nevezték ki őt az Udvarhely Táncműhely művészeti vezetőjének és csábított magával minket is Udvarhelyre.

B. B: Javítanék ezen egyet. Olyasmi volt, hogy a Hargitánál rengeteg ember cserélődött, igaz emberhiány sosem volt, de már olyanokat kellett felvenni, akitől, amikor a vizsgán megkérdezték, hogy táncolt-e már valahol, azt mondta: „Igen, hogyne, a bálban. Tudok csárdást, tangót, keringőt”.

Én legalább három váltást megéltem ott, persze, vannak most is olyan hivatásos táncosok az együttesben, akik már előttem ott voltak és maradtak, s már 22 éve táncolnak a Hargitában. Igazából minket nem is akartak elengedni.

Az Udvarhely Táncműhelynél milyen volt a fogadtatás?

O. H: Minket tulajdonképpen vártak.

B. B.: Nem csak mi jöttünk, akkor vették fel Györfi Csabát és Szeredát (Antal József – szerk. megj.). Nem volt ismeretlen a társaság. Itt éppen akkor dolgoztak a színházzal közös produkción, az Elektrán.

Ebben debütáltak?

B.B: Nem, abban nem szerepeltünk

O.H: Az Ige volt az első előadásunk itt.

Emlékeztek még, hogy Csíkszereda után Székelyudvarhely milyennek tűnt?

O. H: Nekem elsőre szimpatikusnak és az is maradt. Jobban szeretem, mint Szeredát.

B. B: Most nem azért, mert csíki vagyok és 25 évet falun laktam, s a Hargita együttesel megfordultam a Kanári szigetektől elkezdve Pekingig, de nekem kicsit nehezebb volt itt megszoknom.

Csík után Udvarhely kicsit idegen, fura volt, nem nagyon kaptam a helyemet. Amikor dolgoztam, még hagyján, de utána sehogy. Majdnem minden hétvégén hazajártunk. Elmúlt, mert szerencsére olyan fajta vagyok, hogy hamar barátkozom, így aztán megszerettettem magam az itteni emberekkel.

Öt éve vagytok udvarhelyiek, ez idő alatt sok minden változott, jöttek és mentek a Táncműhelynél a kollégák. Például elment Călin is. Hogyan érintett ez benneteket?

B. B: 2010-ben, pont két éve ment el, mi éppen a székelyszentmihályi edzőtáborban voltunk, az újságból értesültünk arról, hogy leépítették.

Addig ő volt a művészeti vezetője a Táncműhelynek, ő hívott ide, de nem csak vele dolgoztunk, hanem még sok más koreográfus-rendezővel. Koreográfusként jól ismerték már, hiszen ne felejtjük el, hogy a Honvéd Állami Népi Együttesben Novák „Tata” mellett vezető koreográfus volt, nem csoda, hogy míg itt volt is, elhívták ide-oda. Amatőr és profi együttesekhez is.

Nem csak szakmailag volt ez az itt lenni, ott is lenni nehéz számára, s tudom, hogy másfele is kacsintgatott.

O. H: Ő egy olyan ember, aki nem ül meg sokat egy helyben, Volt már Szentgyörgyön is, Csíkbán is, itt is. Visszatér, de neki muszáj menni.

Az utóbbi öt évben a Táncműhely minden előadásban szerepeltetek. A sok produkció közül melyik maradt a legkedvesebb?

O. H: Orza Călin Barokk balladája, amit először még hargításokként láttunk, s így az eredetiben csak beugrók voltunk, a felújított változatba már bekerültünk. És a Furik Rita Varázséneke, mert a karikázás, a bűvös énekek közel állnak hozzám.

B. B.: A Barokk ballada, mert nem az a népi táncos előadás volt, ami attól autentikus, hogy felhúzzuk a székelyharisnyát, s nem attól kortárs, hogy nem. A másik a 2009-es Tünnemény című gyermekelőadás, ami után sok neves szakembertől, kollégától kaptam elismerést, hogy jó voltam benne. Aztán az Ige, mert benne volt a kedvencem, a gyimesi, és a Regösöket is szerettem.

Apropó, visszajelzések. A tapson és egy-két újságcikken kívül volt-e másfajta, akár jó, akár elmarasztaló kritikában részetek?

O. H: Cs. Aranka néni, aki állandó rajongónk, mindig el volt ragadtatva tőlünk, ajándékokkal halmozott el, a Barokk ballada után például mindenkinek adott egy-egy almát. Aranyos.

B. B: Tanítványaink, a Gerebenesek is mondtak véleményt. Ők szinte minden előadásunkra eljöttek – az oktatásban ezt is fontosnak tartjuk.

A Tamási Áron Gimnázium néptánc csoportja, a Gereben a szívügyetek. Olyannyira, hogy 2009 óta ti vagytok az oktatók, sőt, edzőtáborokat is szerveztek nekik. A beszélgetés idejére is a zeteváraljai táborból „szöktetek” meg.

O. H: Igen, most már három éve tanítjuk őket. Tulajdonképpen Ozsváth Imola, az együttes irányítója keresett meg minket, megbeszéltük az igazgatóval és elvállaltuk.

Volt már oktatói tapasztalatotok?

B. B: Annak idején én még Csíkmindszenten másfél évet tanítottam, fizetés-kiegészítésként, de kicsit ráfázásos volt, mert akkor még ingáztam otthonról. Segítettem Sándor Csabának Balánbányán, otthon Csíkszentdomokoson is, aztán a Kékiringónál Both Arankának is. Jelenleg a Gereben Néptánc együttesnél több mint nyolcvan, 5-8 és 9-12 osztályos gyerekkel foglalkozunk Hildával.

Velük vagytok most edzőtáborban is. Ez az első?

B. B: Nem, a második. Az első két évvel ezelőtt volt Székelyszetmihályon. A program akkor is feszes volt, mint most: ébresztő, reggeli torna, reggeli, lazítás, bemelegítés, tánc technika, ritmusgyakorlatok, ebéd, ismétlés, vacsora, énekelgetés, filmvetítés, lefekvés.

Szeretitek ezt csinálni? Tudva azt, hogy a tehetséges tanítványokból sem lesz mind hivatásos néptáncos.

O. H: Nem is az a cél, hogy mindenkiből hivatásos táncos legyen. Jó érzés megtanítani a gyermekeket ritmusra lépkedni, átadni valamit nekik magunkból, a tudásunkból. Jó visszalátni, ahogy a színpadon a lelkükből ropják. És az is, amikor idegenek köszönik meg, hogy visszahoztuk Udvarhelyre a néptáncot, a táncházat.

B. B: Épp ma mondtam Hildának, hogy te, én úgy belejöttem, hogy ezt most egy hónapig tudnám egyfolytában csinálni. Amikor tanítok és látom, hogy a gyermek megkínlódva bár, de elsajátítja a lépést, olyankor nem gondolok arra, hogy vajon mennyit kapok ezért. Fuzsitus vagyok, ilyen a vérmérsékletem, nem a nyugaltságról vagyok híres, de tanítás közben megnyugszom.

A Táncműhelynél magatok is tanítványok voltatok. Sok neves rendezővel, koreográfussal dolgoztatok együtt. Kit emelnétek ki?

O. H: Én Katona Gábort emelném ki, aki a Szőrös pisztrángot rendezte. Az ő érzélemvilága „katonás” volt – megnehezítette a dolgomat, de nagyon szerettem a közös munkát. Uray Péterrel már nem tudtam felszabadultan dolgozni, mert akkor már nem találtam a magam helyét a tánckarban, s talán ezt ő is érezte.

Juhász Zsoltot is említem meg Furik Ritát, mert érzem, nőként olyannak kellene lennem, mint ő.

B. B: Először két meghatározó embert emelnék ki még a csíki időkből, Novák „Tatát” és Tímár Sanyi bácsit. Katona Gábort, „Bakát” is nagyon szerettem, őt már régebb ismertem.

Juhász Zsoltot kicsit "kényeskének" láttam, Furik Ritát viszont nagyon közel éreztem magamhoz, nagyon emberi volt. Bozsik Yvette nagy név. A Figurával közös előadásban mindenki azt várta, hogy most balettozni fogunk, ehhez képest csak jöttünk, mentünk, átöltöztünk.

A képen látható nő a Magyarországi Néptáncszövetség által szervezett táncversenyen vesz részt. A verseny célja a néptáncok megismertetése és a fiatalok közötti közösségi élet erősítése. A versenyen résztvevők a különböző táncokból válogathatnak, és a zsűri által megválasztott győztesek díjazást kapnak. A versenyen résztvevők a különböző táncokból válogathatnak, és a zsűri által megválasztott győztesek díjazást kapnak.